

КЛОДЪ ДАВИЕРЪ

61

ТАЙНАТА НА ТАМПЛИЕРА

шания? Ами ако той отрече всичко? Ако ме попита с какво право се мѣся въ работитѣ му? По-добре да го следя, за да го пипна на мѣстото. Той ще замине съ влака въ 8. ч. 40 м. И азъ ще замина съ него.

И, сигуренъ, че ще намѣри Мерси на гарата, Жакъ се върна въ хотела, следъ като грижливо премахна дегизировката си въ тъмния входъ на една съседна къща. Той сви всичко въ единъ пакетъ и го взе подъ мишница, защото тия дрипи пакъ можеха да му послужатъ.

Той уреди смѣтката си въ хотела, взе куфара си и отиде на гарата; тамъ се отдѣли на страна и пакъ се преоблѣче. После закуси набързо и почна да кръстосва съ равнодушенъ видъ изъ чакалнята, дебейки незабелязано съ погледъ гишетото, на което се продаваха билети за Брестъ.

Както той очакваше, Полъ Мерси скоро влѣзе въ чакалнята. При все че бѣше съ пѣтнишки каскетъ и мушамъ, секретарятъ лесно се познаваше, защото не знаеше, че го следятъ, та не се мъчеше да се крие. Нали евентуалнитѣ му противници бѣха толкова далече!

Безъ да бърза, Полъ Мерси купи вестници, цигари и най-сетне отиде къмъ гишетото. Жакъ Бордие, който не го изпускаше отъ око, се приближи и застана непосредствено задъ него. И тогава чу, че той поиска единъ билетъ за Пемполъ. Докато приготвяха билета, Мерси се обърна машинално и погледна бедно облечения пѣтникъ, който стоеше до него, после пакъ се обърна къмъ чиновника и попита:

— За Пемполъ смѣнява ли се влака?

— Да, въ Генганъ.

— Шамъ той се махна отъ гишетото, Жакъ сжщо си взе билетъ за Пемполъ и настигна Полъ Мерси тъкмо когато той минаваше по перона. Той го последва отдалече и видѣ че се качи въ единъ второкласен вагонъ. Той се качи въ сжщия вагонъ, мина по коридора, като че ли търсѣше мѣсто и влѣзе сѣкаш случайно въ сжщото купе въ което се бѣше настанилъ вече секретарятъ. Той сложи куфара си на скамейката, за да си запази мѣсто и пакъ слѣзе на перона.

Тогава забърза, отиде на телеграфа и прати въ Гериниерата следната телеграма:

„Вървя по следата, дивеча отново намѣренъ, ще бѣда срѣда хотелъ Лука при гарата, Пемполъ.“

После пакъ се качи въ влака, който скоро тръгна. Тогава Жакъ Бордие изучи бойното поле: той седѣше въ единъ жгълъ откъмъ коридора и командуваше излизането отъ купето. На другия край, въ диагоналъ, неприятелътъ седѣше въ единъ жгълъ до прозореца. Между тѣхъ нѣколко неутрални — единъ помощникъ-капитанъ, който отиваше на борта си, една жена на желѣзничаръ съ бебето си, и една млада двойка, която изглеждаше че пътува за нѣкой евтинъ плажъ.

— Не туку ще започне борбата, си каза въ себе си Жакъ Бордие. Но и звѣртътъ и укротителътъ сж въ една и сжща клетка; да, но кой е звѣртътъ и кой укротителътъ? Кой отъ насъ двамата ще разкъса другия?

За сега звѣртътъ, въ кожата на Полъ Мерси, изглеждаше много спокоенъ. Той чете известно време вестници, после излѣзе въ коридора, дето Жакъ го последва съ погледъ, и изпуши една цигара. Най-после, щомъ захвана да се мръква, тѣй се загнѣзди въ жгъла си и се приготви да спи.

— А! си казваше Жакъ, ако бѣхъ нѣкой детективъ отъ романъ, щѣхъ да прочета по лицето мислитъ му тѣй леко, както наблюдавамъ движенията и постѣпкитъ му; но отъ Шерлокъ Холмсъ до мене има много. Все пакъ, доволенъ съмъ отъ дегизировката си. Ето два пѣти вече — на гарата и преди малко въ коридора — Полъ Мерси ме срѣща и не ме позна.

Въпрѣки тая сигурностъ, Жакъ се ови въ едно одеало и се погрижи да се вижда колкото е възможно по-малко. Той се помъчи да не заспи, защото се страхуваше да не би Полъ Мерси да слѣзе на нѣкой срѣдна гара, за да забърка преследвачитъ си. Това не бѣше много вѣроятно, но нищо не трѣбваше да се пренебрегва.

Впрочемъ за Жакъ Бордие не бѣше много мѣчно да не заспи благодарение не толкова на кафето отъ улица Тамплъ, колкото на звучнитъ хъркания на моряка, къмъ който отъ време на време се присѣдиняваше и врѣскането на бебето.

Жакъ Бордие, значи, имаше много време да се отдаде на мислитъ си. Какво щѣше да прави Мерси въ Пемполъ? Дали тамъ бѣше далъ срѣща на Просперъ Пале, ако той му бѣше съучастникъ? Не бѣше ли споменалъ на леля си за нѣкаква голѣма работа? Къде ли щѣше да стане това? Въ Пемполъ? Не бѣше много вѣроятно, освенъ ако не чакаше нѣкой корабъ да доведе патрона му. Въ сжщность кой можеше да бѣде този патронъ? Разбира се, че не бѣше г-нъ де Шансо.

Дали не бѣше учениятъ американецъ Елиасъ Боманъ, за когото графътъ бѣше говорилъ? Но той не можеше да бѣде уведоменъ въ три дни за открадването

на документа, а още по-малко за пристигане въ Европа. Но пъкъ този англосаксонски почеркъ на плика, намѣренъ въ Гериниерата, и парчето отъ пощенска марка... По една бърза асоциация на идентъ Жакъ си спомни за полу-изгорѣлата хартия намѣрена въ сжщото време съ плика.

— Парижъ, Ланлефъ, Ньюи. О, сѣшамъ се! Ланлефъ е близо до Пемполъ. Тамъ има една черква отъ особенъ характеръ, каквито сж строели Тамплиери... Тамъ Мерси се надѣва да намѣри съкровището... ако има съкровище! Но той познава документа по-добре отъ насъ...

Ами другитъ въ Гериниерата, дали ще разбератъ телеграмата ми? Дали ще дойдатъ и ще пристигнатъ ли на време? Ахъ, ако бѣше само Жермена, щѣхъ да бѣда спокоенъ, но графа? Ясно е че безъ него не може нищо да се прави, а той упорствува въ измамата си...

Въ тоя мигъ влакътъ спрѣ на една гара. Тишината и спирането на движението събудиха Жакъ, който въпрѣки хубавитъ си решения, бѣше заспалъ и продължилъ на сънъ разсѣжденията си.

Той подскочи и бързо погледна къмъ другия жгълъ на купето. Жената съ бебето бѣше слѣзла на по-раншна гара безъ Жакъ да забележи, но Полъ Мерси все си бѣше въ жгъла.

Секретерятъ повдигна глава и, полу-заспалъ, попита безъ да се обръща къмъ нѣкого:

— Къде сме?

— Въ Ренъ, — измърмори Жакъ, преправяйки гласа си. И Полъ Мерси наново заспа.

— Уфъ, си каза Жакъ, евтино се отървахъ. И презъ останалия пътъ той сполучи, но съ какви усилия! да не затвори очи.

Едва се разсънуваше, когато влакътъ спрѣ въ Генганъ. Нѣколко пѣтника слѣзоха и тѣгнаха за града. Само нѣколко души останаха да чакатъ търпеливо замиването на малкия влакъ за Пемполъ.

Бюфета бѣше още затворенъ; Жакъ Бордие започна да снове по перона, наблюдавайки отдалечъ Полъ Мерси. Той го видѣ, че пита единъ отъ служащитъ къде е влака съ който ще замине, после се спрѣ предъ една чешма и се изми — нѣщо много естествено следъ цѣла нощъ пътуване.

Въ тоя мигъ Жакъ се намѣри случайно доста близо до противника си, който съ засукани ръкави си миеше ръцетъ. Младиятъ човѣкъ трепна — на лѣвата маншета на Полъ Мерси той видѣ копче отъ черенъ емалъ, прѣсѣченъ отъ две сребърни рѣзки, съвсемъ еднакво съ онова, което той намѣри въ стаята на графъ де Шансо.

— Интересно съвпадение! си каза Жакъ, но азъ може да се лъжа, такива копчета доста се срѣщатъ. Да видимъ какво има на другия ръкавъ. Той се приближи още една-две крачки, за да може да види дѣсниятъ ръкавъ на Полъ Мерси: на него имаше седефено копче, съвсемъ различно отъ другото.

— Нѣма никакво съмнѣние! Той е влизалъ онзи денъ въ стаята и кабинета на графа. Този пътъ го пипнахъ! Ето случая — покровителъ на полицантѣ! Бихъ желалъ да зная, какво ще каже графа за това. Потискайки чувствата, които го вълнуваха, той продължи вървежа си, на видъ по-равнодушенъ отъ всѣкога.

Най-сетне около малкия заспалъ тренъ започна да се чувствува известно оживление. Нѣколко селянки съ черни шалове и бѣли забрадки се качиха въ старитъ вагони. Подначалникътъ на гарата тѣжно заобиколи влака, а нѣколко служащи, съ мѣдра бавностъ, пренасяха багажа отъ перона въ фургона.

Като видѣ тѣзи недвусмислени знаци за тръгване, Полъ Мерси се приближи и се качи въ едно второкласно купе. Жакъ Бордие би го последвалъ, но купетата на тази локална линия нѣмаха коридоръ, а той не искаше да рискува да остане насамъ съ противника си. Въ дѣсно отъ купето, заето отъ секретаря, имаше друго купе, запазено за пощата. А въ лѣво имаше друго купе, съвсемъ празно, и Жакъ видѣ съ задоволство, че на преградката има прозорче, презъ което ще може тайно да наблюдава какво става въ съседното купе.

Най-сетне единъ малтъкъ, запѣхтанъ локомотивъ ядосано се впрегна въ влака. На прощалното изсвирване на началникъ гарата, той отговори съ безуменъ писъкъ, отчаенъ задето трѣбва да измине 37 км. за единъ часъ и половина, после запухтѣ въ знакъ на протестъ противъ работата, която му налагаха и най-сетне се реши да тръгне.

За щастие Жакъ Бордие бѣше самъ. При други обстоятелства, живописнитъ гледки презъ които минаваха биха привлѣкли вниманието му, но сега то цѣло бѣше съсредоточено въ съседното купе, дето Полъ Мерси изглеждаше, че повече се интересува отъ топографията на мѣстността.

При всѣко отъ многобройнитъ спирания, Жакъ се спускаше къмъ вратичката отъ страхъ да не би противникътъ му ненадейно да избѣга.

Най-после, безъ особени приключения, малкиятъ влакъ спрѣ изморенъ и изсипа пѣтницитъ на перона на гарата въ Пемполъ.

Тука Жакъ Бордие страшно се забърка. Въ тоя малкъкъ градецъ, дето веднага се забелязва всѣки „чужденецъ“, надзора ставаше много мѣченъ.

Младиятъ архивистъ-детективъ остави Полъ Мерси да излѣзе отъ гарата и го проследи съ погледъ. Секретарятъ нѣма щастливото хрумване да влѣзе въ хотелъ Лука, дето Жакъ смѣташе да установи главната си квартира, но тръгна надѣсно къмъ площада на Републиката, спрѣ за единъ мигъ да попита за пѣтя, пакъ продължи да върви, поглеждайки въпросително разни фирми и най-после безъ колебание влѣзе въ единъ малкъкъ хотелъ, по-скоро ханъ.

Жакъ, слисанъ, видѣ какъ той изчезна.

— Добре се наредихъ! си каза той, какво да правя сега? Не мога да се настани въ този хотелъ, рискътъ да ме познае е много голѣмъ; не мога и да се върна

въ хотелъ Лука — презъ това време той може да офейка. Не мога пъкъ и цѣлъ денъ да стоя закованъ на перона. Ето вече тия хлапаци ме гледатъ съ любопитство. Трѣбва да излѣза отъ това положение.

Като си приказваше така самичкъ, той се приближи до хана и го разгледа: въ партера на лѣво имаше нѣкакво кафене; въ срѣдата една малка врата водѣше къмъ тъменъ коридоръ; на дѣсно бѣше прозореца на канцеларията на хотела. Между партера и първия етажъ бѣше закачена дълга фирма съ кафяви букви на за-зеленъ фондъ:

„Исландска срѣща. Ивъ льо Тадикъ, собственикъ.“

— Ивъ льо Тадикъ, къде ли съмъ чувалъ това име? се попита Жакъ. То ми е познато.

Той нѣма време да мисли повече — на вратата на кафенето се показва низкъкъ, плещестъ човѣкъ, съ разчорлена коса, сплѣскавъ носъ, дебели мустаци и малки весели очи. Той приличаше на симпатична дива свиня.

Той погледна Жакъ най-напредъ равнодушно, после по-внимателно и най-сетне извика радостно изненаданъ:

— Азъ не се лъжа, това е Бордие, моятъ фелд-фебелъ Бордие!

Младецътъ веднага си спомни.

— Да, да, другарю, азъ съмъ. И азъ като видѣхъ името ти на фирмата, казахъ си, че то ми е познато.

Жакъ наистина си спомни колко добродушно го прие нѣкога въ полка тоя истински войникъ, откровенъ и храбъръ. Той често бѣ отървавалъ отъ неприятности младия войникъ, който скоро стана подофицеръ.

— Е, какво чакашъ, каза льо Тадикъ, влѣзъ да те почерпя, сега е мой редъ.

Жакъ се поколеба за мигъ, но го бѣше страхъ да не обиди стария си подчиненъ; той си каза сжщо, че тази срѣща ще бѣде, може би благоприятна за намѣренията му.

И той влѣзе следъ бившия войникъ, и двамата седнаха предъ една маса въ кафенето, което за щастие бѣше празно. Презъ стъклената врата се виждаше коридора и Жакъ се настани така, че да може да вижда кой влиза и кой излиза.

— Хе, колко време не сме се видѣли! извика льо Тадикъ, като отвори едно шише пѣнливъ сидръ, отъ 16 юли 18 година мисля, когато ме раниха при Монъ-Корние.

— Следъ като ме извади отъ дупката, въ която ме зарови германска граната, драги льо Тадикъ. А сега, станалъ си собственикъ на хотелъ!

— Е, да, нали знаешъ, че бѣхъ тукашенъ. Следъ войната се оженихъ за дъщерята на собственика на този хотелъ, а следъ смъртта му азъ останахъ господаръ. Ами-ти? За морски бани ли си дошълъ като голѣмшицъ?

Не тъкмо за това, отговори Бордие, който чувствуваше, че може да има довѣрие въ стария си другаръ, ами следя едно лице, чиято работа не е много чиста.

— Да цѣ си отъ „тайната“?

— Не, азъ съмъ архивистъ-палеографъ.

— Не разбирамъ какво е това, трѣбва да е отъ ученитъ работи.

— Нѣщо такова! Та единъ отъ приятелитъ ми имаше секретаръ, който замъкна единъ важенъ документъ и офейка. Не можемъ да се обърнемъ къмъ полицията, то е забъркана работа...

— Значи ти гонишъ крадеца, разбирамъ. Я ми разправи, азъ много обчамъ полицейскитъ романи. Но по-напредъ срѣбни си! Е, това не е шампанското въ Реймъ, помнишъ ли? Славно винце! О, чудесно време бѣше онова! Ама пакъ сме си по-добре тука, отколкото бѣхме тогава и драго ми е, че пакъ се видѣхме. Но ти нѣма да намѣришъ крадеца у мене, продължи той. Клиентитъ ми сж рибари, реватъ каратъ се като се напиятъ, но колкого за честностъ — чисти сж като злато.

Ами тоя, който пристигна преди малко?

— А! него не познавамъ, зная само че ми писаха да му запазя стая. Питамъ се дори, откъде ли ми знае адреса. Значи, ти мислишъ, че той е...

— Не мисля, а съмъ сигуренъ.

И Жакъ Бордие разказа на льо Тадинъ накратко за кражбата и преследването което тя предизвика.

— И за едно парче хартия толкова трудъ! каза ханджията. Ако наистина има нѣкакво съкровище, както и да е!

— Само че, нали разбирашъ, тая вечеръ или утре ще ми дойде подкрепление, но до тогава не мога да следя човѣка навсѣкде, макаръ че съмъ предрешенъ... Ама чакай, извика той, поразенъ отъ една мисль, ти какъ ме позна? Азъ мислѣхъ, че съмъ се направилъ непознаваемъ!

— Бога ми! хичъ не си се измѣнилъ.

Жакъ неспокойно се огледа въ огледалото, което украсяваше стената на кафенето.

Ужасъ! безъ да забележи той бѣше изгубилъ фалшивитъ си мустаци презъ време на пътуването, а тази сутринъ бѣше забравилъ да сложи и жълтитъ си очила!

Той обясни злополуката си на льо Тадинъ, който отговори:

— Разбрахъ, стари другарю, дегизировката ти никаква и нѣма! Но не се ядосвай! Измежду дрехитъ ми все ще намѣришъ нѣщо да ти послужи.

— Това не е достатъчно, льо Тадикъ, трѣбва да ми помогнешъ да наблюдаваме въпросния човѣкъ.

— Това не е мѣчно. Азъ имамъ два племенници Херве и Ломикъ, единиятъ и дванайсетъ годишни, отворени момчета, тѣ ще следятъ твоя крадецъ. Той нѣма да може да помръдне безъ ние да узнаемъ.

— И това не е всичко. Има единъ механикъ, Просперъ Пале, който може да дойде за да се срѣщне съ този.

— Пале ли? Я почакай! Та той ми писа да запа-

(Следва)